

Lumina Satelor

PREȚUL ABONAMENTULUI:	
Pe an	Lei 180-
Pe jumătate de an	90-
Pe 3 luni	50-
Pentru străinătate	300-
Pentru America pe an	Dolari 2-

Foaie pentru popor
Redactată de preoți: I. TRIFA și
G. MAIOR.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Sibiu, strada Avram Iancu Nr. 5
Un număr Lei 3-50

ANUNȚURI

primește admin. din str. Avram Iancu 5.
PREȚUL ANUNȚELOR:
Un sir mărunți de Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multeori se dă rabatul cuvenit.

„Cătră Jubilii Cetitorii ai foii „Lumina Satelor”.

Cu multă bucurie am luat cunoștința de reorganizarea, pe care redacția a hotărât să o facă foii „Lumina Satelor” acum, când intră în al nouălea an al ființării sale. Și bucuria aceasta a Noastră, care socot că este și la Bisericăi drept credincioase și dreptmăritoare a Rasăritului, vrem să fie cunoscută și de ceice au cetit și vor mai ceti această foale.

Constatăm și Noi, că reorganizarea binevenită și cerută, pe deoarece de experiența de până acum, pe de altă de durul și invățătură Bisericii noastre. După credincioșii noștri au fost însărcinăti cu cuvântul Domnului, cel păstrat în Sfânta Scriptură ca într-o lădă cu comori neprețuite și scos la ileala prin frumoasele lăcașuri ale vrednicului și osteneitorului, într-o roada Duhului Sfânt, ale redactorului, preot Iosif Trifa, este firesc acum să se arete și cum a fost dus înainte lucrul Domnului în cursul mulților de ani până în zilele noastre; este firesc să se arate pildele de viață creștinească într-o Domnul, osteneala și strădania sfintilor și măritilor Apostoli, suferințele și mărturisările și baia de sânge a sfintilor Mucenici și Mărturisitori, și neostința strădanie după desăvârsirea a sfintilor Parinți, — căci multe pilde vrednice de urmat ne-au lăsat prin felul vieții lor sfinte. Și este firesc, și așa cum cere cuvântul Sf Evangheliei, să caute acum această foale și pe cele căteva oile pierdute din turma Domnului, și afișându-le și cu bucurie luându-le pe umeri să le aducă la pășunea cea grasă și la apa odihnii, rânduite să se aple în biserică. Sa cea sfântă, în care întrând iarăși să se bucură și el auzind cum îl chiamă să fie împreună cu noi: o turma și un păstor.

Așa reorganizată, sub înțelegere înoată, „Lumina Satelor” își imulțește apa cea vie și răcoritoare adăugându-și că-

teva izvoare nouă, și chiamă să se adape pe toți cei au gustat-o și pe ceice până acum au stat departe de această fânțană cu apa vieții. Îl chiamă și Noi îi indemnăm pe toți credincioșii noștri să guste, ca să vada adeverindu-se, că râuri de apă vie curg și aici pentru ceice ascultă și fac cuvântul Domnului.

Cele mai de pe urmă cuvinte ale Domnului nostru Isus Hristos către sf. apostoli, când s-a întâlnit la cer, au fost: «Mergând învățați toate neamurile, botezându-i pe ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și învățându-i să păzească toate cîte Eu v'âm poruncit vouă și (atunci) iată Eu cu voi sunt să-lăpăda sfârșitul veacurilor, — Amin». Foaia aceasta așa cum s'a reorganizat, mi se pare că tocmai împlinirea acestei porunci o căută: pe toți să-i învețe toate cîte ne-a poruncit Domnul și cîte cu sfintenie au fost făcute și propovăduite fără schimbare de sfintii și măritii Apostoli și de toți urmășii lor drept credincioși.

De aceea bucurându-ne de acest însemnat pas înainte, pe care-l face foia „Lumina Satelor” în pragul celui de al nouălea an al existenții sale, împărtășim arhiereasca Noastră binecuvântare și cerem cu sfârșină și pe a Tatălui, Fiului și Duhului celui sfânt, a Treimii cei de o ființă și de viață sătătoare, — asupra voil, asupra celorce se ostenește să o scrie și tipăreasca, și asupra celorce cu bucurie cetindu-o vor ajuta și ei să sporească între oameni lucrul Domnului și să împlină neasă intocmai cuvintele Lui cele mai de pe urmă.

Darul și binecuvântarea Domnului să fie cu toți cetitorii acestor rânduri.

Sibiu, la 1 Ianuarie 1930.

NICOLAE
arhiepiscop și mitropolit.

Foile dela Sibiu și cele dela Orăștie.

In cunoscuta foale „Libertatea” dela Orăștie, redactorul ei, părintele I. Moja, scrie următoarele:

„O creștere bună dă poporului nostru numai cetea de scrieri și de gazete: și crește și naționale!

Azi poporul nostru are norocul de a găsi ușor gazete de acest fel și de una și de alta.

Ceice vreau să-si însușească o găndire dreaptă creștinească, au la îndemnă minunata foale poporala creștină „Lumina Satelor” la Sibiu.

„Lumina Satelor” prin măiestrelor tâlcuirii ale scripturilor, facute de părintele Iosif Trifa, îndreptă și înțărăște în chip fericit multe suflete creștine, cari așa în aceste cetări, un razam, un tâlc, credinței lor.

Iar ceice vreau să-si însușească cunoștințe și bogate și drepte, nepărtinătoare și bine chibzuite, despre mersul treburilor neamului nostru românesc și a scumpeii noastre Tări, — aceia găseșc în „Libertatea” pe învățătorul lor cel bine povăjitor. Ceice cetește „Libertatea”,

ajuge în scurtă vreme un adevarat Plugar luminat, care poate să de vorbă cu orice domn, despre trebile din lume și înză!

Om deplin e, însă, acela care cetește amândouă aceste foi: „Lumina Satelor” dela Sibiu și „Libertatea” [cu „Foaia ei Interesantă”] dela Orăștie.

Ne alăturăm și noi cu drag la cele scrise de părintele Moja. Noi am mai scris o aici la foale [nrul 24 din anul trecut]: părintele I. Moja a făcut și face cu foile sale o scoală națională și culturală penitru care neamul acesta va trebui să-i păstreze o veșnică recunoștință.

Alături de această scoală, „Lumina Satelor” și-a făcut și ea o scoală specială a ei; o scoală religioasă, o scoală de încreștinare a vremilor noastre băntuite de atâtea vânturi slabe.

Aceste două școli — scoala foilor dela Orăștie și scoala foilor dela Sibiu — se întregesc reciproc și foarte fericit una pe alta. Cetitorii ei vor fi buni creștini și buni români — precum spune atât de bine părintele I. Moja.

Corpul învins.

„Stiu, în adevăr, că nimic bun nu locuește în mine, adică în firea mea pământescă, pentru că, ca și drept, am voință să fac binele, dar n-am puterea să-l fac”. (Romani, c. 70, 18)

Trupul este un fel de termometru al vieții sufletești.

Cine din noi nu a simțit destul de ades, că trupul își are o voință a lui proprie, care stă în neconținență luptă cu voința spiritului. Și vai, decătorii voință trupului nu rămâne biruitor.

Astăzi printre strani răsturnare a lucrurilor se predică renunțarea la voința sufletului și surinarea completă voinței trupului. Se duce chiar o luptă pentru a supune pe oameni poftelor nestăpănite ale trupului lor.

Dar păcatul care locuște în om este un viclean fără de seamă. Cu cât se supune mai mult voinței trupului, cu atât el tinde să-și bate joc mai-tare de sine. Analizați toate patimile.

Iar lupta de stăpânire a trupului, experimentală în viață de fiecare zi, arată că și aci se

respectă principiul de bază al conlucrării dintre om și Dumnezeu. Omul nu poate face nimic singur.

Însă voința și încercările hotărâte ale omului de a birui, însotite de voința dragostii lui Isus-Dumnezeu de a înălța pe om, aceste două voinji conlucrătoare pot să dea omului însăși stăpânirea firii.

O, de căteori în viața mea nu am strigat cu Pavel în scrierea sa căre români:

„Nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru...

Inadevar, legea Duhului de viață în Hristos Isus, mă izbăvă de legea păcatului și a morții”.

Ing. Emilian Popescu,
Hunedoara.

Dreapta învățătură de credință și de viațuire creștină — și rătăcirile vremurilor noastre.

O prietenească înțelegere aș vrea să fac, dela început, cu cîitorii râvnitori ai acestei gazeze și o legătură de părîntire către fiili săi aș dori să încehi cu ei, ca împreună să urmărim tot ce se va scrie despre dreapta învățătură religioasă, cu gând curat de luminare. Învățăatura aceasta numai una poate fi, aceea moștenită dela Domnul nostru Iisus Hristos, măcar oamenii s'au împărtit în atât de tabere, uneori dumânoase, ca și cînd ar putea împărți și pe Hristos.

Adevărată credință una este. Dar învățături rătăcite și greșite pot fi și mai felurite, de cum ele sunt azi. Ne-am obicinuit să socotim învățături rătăcute, pe cele propovăduite de *sectari*, sau *sectanți*, cum se numesc cei răslăbiți dela credință, pentru că ei sunt mai proaspăti și mai primejdioși.

Adică vorba vine, mai primejdioși. Tot așa de primejdios ne-a fost și ne mai poate fi încă *papistăsismul* [catolicismul], care ne-a rupt în două neamul în Ardeal și i-a făcut pe unii să se întoarcă cu față către apus, când se roagă. Si nici *protestantismul*, [adecă reformația, calvinii, luteranii...] nu s'a lăsat mai pe jos, ci multe metenue ne-a căsănat în trecutul nostru de asuprelî și necazuri.

Nam prins peana în mână cu gând vrășmaș. Si nu vreau să mă năpustesc asupra celor de altă lege, ca să-i ocăresc. Nici pe *sectari* nu voi să-i iau cu răul, măcar atâtă vătămare aduc Bisericii noastre drept credincioase și Neamului nostru românesc. Căci și socotesc și pe unii și pe alții, ca tot atâtă "oi rătăcite", pe cari trebuie să le căuțăm, după cari se cade să alergăm noi, ca să-n piară în rătăcirea lor, ci să le aducem iarăși la stauful lui Hristos.

Oricât s-ar arăta de încăpăținaș unii, și de răsăriti alii, eu nu voi înceta să-i socotesc mereu, ca pe niște frați răslăbiți, pe urma adenemirilor și amăgirilor, cu cari streinii s'au apropiat de ei.

Iar pentru căutarea lor și readucerea lor la calea adevărului, vă chem într'ajutor pe toți căță sunteți însufleții de dragoste lui Hristos. Chel, la lucrul Domnului și pe cei înscriși în Oastea Domnului.

Să nu-i socotiți nici voi ca pe niște „păgâni și vameși” — după cuvântul Evangeliei — măcar nu vor vrea să vă asculte întădată, nici dacă i-ajă spus Bisericii. Hristos Domnul a avut înde lungă răbdare și ierarie fără margini. O singură dată doară, a luat biciul și a scos din bise-

rică pe neguțătorii, cari făcuseră acolo bălcuț. Dar de căteori a răbdat, a îngăduit, a iertat și îndurat, a miluit și s'a rugat și de pe Cruce, pentru ceice îl răstigneau — pentru că nu știau ce fac.

Pe cei cari au apucat alături de *calea măntuirii*, — care, o știm, este una îngustă, pe cînd multe sunt căile de pierzare și sunt îspititoare — noi avem datoria de a-i ajuta să se reculeagă și să se întoarcă, chiar de ar trebui să aducem jerife, a căror răsplătită nu o vom avea decât în ceruri.

Numai din îndemnul dragoștei și din grija pentru *măntuirea sufletului* lor, mă voi ocupa aici de *secări* și de *frății* unii cu papa dela Roma. Căci nu-i deajuns, ch ar dacă cineva e om de omenie în viață. Pentru măntuirea sufletului hoțărătoare credință în care se închină cineva lui Dumnezeu.

Ori de căteori Domnul a făcut o minune, a săvârșit o tămaduire, a pus la temelie credință celui ce îi cerea ajutorul: „Credință ta te-a măntuit” a zis femeii în curgerea săngelui; „Credeți că pot să fac eu aceasta?” a întrebăt pe orbi: „Femee, mare este credința ta, fie precum voești” a răspuns Cananicii...

Credința și faptele izvorăte din ea măntuie pe om. Credința lui, nu cea a altuia. Omul el însuși este răspunzător pentru măntuirea lui. Iar dacă credința lui este greșită, nu se poate măntui. Aceasta este durerea noastră, că fiți Neamului nostru, unii și *sectari*, nu se vor putea măntui, dacă rămân în credință lor rătăci și nu vor avea parte de viață de veci.

De aceea nu năvâlind asupra lor și nici prin hulă și lovitură aspre vom căuta să le stăm împotriva. Ci vrem să ridicăm în văzul lor stâlpul de lumină al dreptei credințe ortodoxe și să desfundăm izvorul adevărată învățătură de viațuire creștină. Si astfel noi să ne înălțăm în credință și în fapte măntuitoare, iară ei să se rușineze, să se desmeteceașă și să facă pocăință.

Biserica noastră drept slăvitocare prin lege e recunoscută ca „dominantă”. Între celelalte biserici și confesiuni din Țară. Are deci și datoria de a-și pune în lumină strălucitoare învățătura și viața ei, cu tot adevărul și frumusețea, cu toată puterea și curățenia, în care a păstrat comoră moștenită dela strămoșii. Biserica își va arăta dragostea evangheliei de care se însuflețește la fapte ale miliei; dar va răsfrânge cu înțelepciune și ho-

tărare și atacurile venite dela răi și dușmani; ca harurile ei să se poată revârsa peste lanuri căt mai întinse, înivorând inimile și întorcându-le la Hristos Domnul. Din dragoste către neamul Său a poruncit ucenicilor Săi Domnul: „Ci mai vărtos mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israhil” [Matei 10, 6]. Si din aceeași dragoste își desprinde Biserica noastră misiunea de a încheia într-o țară un neam, cu o credință și un botez, după cum în Domn este peste toate, prin

De Arhim. P. Morușca.

toate și întru noi toți [Efes. 4, 5–6].

Vom înfățișa deci aici învățătura ortodoxă, păstrată ca moștenire curată dela Hristos și dela Apostoli, prin toate veacurile, sub paza *Traditiei sfinte*, aşa cum ne-a rămas din descoperirea dumnezeiască, despre care slăvitorul Pavel spune: „În multe feluri și în multe chipuri a grăbit Dumnezeu de demultă părinților noștri prin proroci; iară în zilele acestea mai de pe urmă a grăbit nouă prin Fiul său” [Evr. 1, 1].

(Continuare în numărul viitor)

Ca și grăuntul de muștar din evanghelie

așa a crescut lucrarea dela „Lumina Satelor” — scrie un ostaș din Oastea Domnului

Zis-a Domnul pilda aceasta: Impăratia cerurilor este asemenea grăuntului de muștar, pe care l-a luat un om și l-a sămănat în țarina sa. Acesta e mai mic decât toate semințele; iară după crește, este mare decât toate legumele și se face arbore, încât vin paserile cerului și locuiesc în ramurile lui [Ev. Matei c. 13, v. 31–32].

Nu am găsit în întreg Testamentul! Nou o altă asemănare mai potrivită ca aceasta cu grăuntele de muștar, înțelegând despre cum s'a mărit lucrarea cu Oastea Domnului, cu vesteasă că avem o Tipografie, iar sub steagurile Domnului sunt acum aproape 20 de mii de frați luptători.

Acum 7 ani, un smerit luptător al Domnului, părintele Iosif Trifa, a sămănat un mic grăunt de muștar în țarina dela „Lumina Satelor” și iată după 7 ani de zile dela sămănașarea lui, fiind bine cultivat și îngrijit, a crescut atât de mare și frumos, încât îl admiră aproape întreagă nația românească.

Vedeți iubitorii fraji ceice sunteți înscriși în Oastea Domnului, cum a crescut de tare pomul acesta răsărit din grăuntul de muștar. Acum 7 ani era numai un mic pomisor, care nu putea umbri decât pe foarte pu-

ini. Acum după 7 ani de creștere, a devenit un arbore măreț, în care și-au aflat loc de odihnă mii și mii de păsărele [susflete].

Oare ce ar trebui să facem și noi pe cari îndrumătorul dela Sibiu ne-a hrănit cu mâncăruri duhovnicești din toate spețiile, care de care mai gustoase, timp de 7 ani?

Urmează acum ca și noi să sprijinim cu toate puterile lucrul Domnului, și cărtile ce sunt gata și cele ce vor fi de sub tipar să le împărtășim între cunoștința noștră și să-i aducem prin aceasta pe mulți la cunoștința adevarului.

Sadu, 29 Noemvrie 1929.
Nicolae Cimpoca, ostaș în
Oastea Domnului

În Oastea Domnului au mai intrat

In comuna Miersig, jud. Bihor, prin râna conducerătorilor de acolo au intrat în Oastea 88 luptători:

George Dudulescu, preot, Ioan Panaite, învățător-dirigent, Teodor Petris, învățător, cond. corul, Teodor Derban, economist, Teodor Pantea, Ioan Curtu, Petru Ungur, Gheorghe Curtu, Lazar Bențea, Ioan Mărian, sen., Ioan Mărian, ian., Petru Plumbas, Gheorghe Mărian, Teodor Curtu, Ioan Albă, Petru Mărian, Petru Curtu, Ioan Mădras, Petru Ardelen, Teofan Plumbas, toți economi. (Va urma).

Onorate părinți! Si vă rog intru Domnul Iisus Hristos a ne înscrie și pre noi:

Chirică V. Negru, Ion Gh. Olariv, Zamfir Jechil, Vasile S. Jechel, Chirică V. Negru, Ion Sandu, Petracchi Onofre, Toader Obarceanu, Vasile Gh. Andronic, Toader V. Andronic, D-tru M. Varneanu, V. Mologhranu, V. I. Busdugan, toți din com. Horbova.

Din scrierile și învățările Sfintilor Părinti

La Botezul Domnului — Ce spune sf. Ioan Gură de aur despre rătăcirea cu al doilea botez.

Domnul nostru Isus Hristos s-a botezat în Iordan nu pentru sine, ci pentru noi; că Lui nu-i trebuia botez. Pentru aceea și cerurile său deschise nu pentru sine, că El pururea era cu Părintele în cer; ci pentru noi, că să știm că precum s-a închis cerul omului celui dintâi, Adam, pentru greșala lui și pentru dânsul tuturor, așa și pentru Botez se deschide cerul pruncului aceluia ce se botează. Si Duhul Sfânt pe care l-a pierdut omul într-o greșeală dintâi, atunci îl dobândește, când se botează; că de ar putea omul cu ochii cei trupești să vadă, ar vedea la tot pruncul ce se botează deschizându-se cerurile și Duhul Sfânt pogorându-se peste celce se botează.

Pentru aceea când botezăm pruncul, atunci îl întoarcem către apus, de încipiu că-l lepădăm de încrucișate satanei cîte întumecate și de rușine și de toată slujba lui, de mandrii, de minciuni, de lăcomii, de ucideri, de curvii, de toate faptele cele rele; de aceia îl scuipăm ca pe un necurat și spuscat că este. După aceea când întoarcem pruncul către răsărit, încipiu cu aceasta călăram luminei celei dumnezeieschi, lui Hristos Dumnezeul nostru celă ce luminează pe tot omul ce se naște în lume.

Pentru aceea și cu mir se unge înțâi în frunte, ca să nu caute nici să privească lucrurile cele deșarte ale acestei lumi. Se unge la fălcă către urechi ca să-și asfuge urechile de toate sfaturile sătanei și de cuvințele cele deșarte și să asculte cuvântul lui Dumnezeu și al Sfintelor Scripturi. Se unge la gură și barbă, ca să grăiască cu gura cuvinte adevarate și pururea rugăciune să ducă lui Dumnezeu, să-i mulțumească de toate darurile lui, iar de cuvințele cele grozave și spurate să se lăpede. Se unge pe piept, ca să nu-și aducă aminte de lucruri rele și drăceschi, ci pururea să-și aducă aminte și să gândească de binele de veci și de împărtăția cerului. Se unge la mâini, ca, cu dânsene să facă bine, pururea să le tindă spre rugăciune și spre milostenie și să le ferească de apucături și de alte fapte rele.

Așădarea și părul capului nu se tunde înzadar, ci ca să priceapă înțelepciunea lui Dumnezeu într ziua omului; căci capul lui nu este plecat în pământ ca al dobitoacelor și al hiarelor, ci este drept în sus tocmai de Dumnezeu, ca puterea minijă și a înțelepciuniei ce este într dânsul, să nu fie plecate numai spre lucrurile lumii, ci să fie îndreptate în sus către

Dumnezeu. Pentru aceea, iubiti mei, căci ne botezăm în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, să nu spuscăm sfântul Botez cu lucruri și cu fapte rele, ci căte am făgăduit într-o sfântul Botez să ne nevoiam a face; că ne-am făgăduit să ascultăm, cuvântul Evangheliei, învățătura lui Hristos să facem, măntuirea noastră să agonism, împărtăția cerului să căutăm, pe sfârșita să urâm, de lucrurile lui să ne ferim, curvie să nu facem, să nu ascuțim și nedreptul, să nu ne învățăm unul pe altul, să nu osândim pe altul, să nu fim nemilostivi, neindurăți, mandri și măreji; să nu avem nici un lucru al diavolului, ci fără lucrurile lui Hristos să ne învățăm.

Despre al doilea botez,

Sf. Ioan Gură de aur, călăciind cap 6 din epistola cătră Ebrei, spune următoarele:

Apostolul Pavel vorbește în stîlul doi din cap 6 cătră Ebrei despre o „învățătură a botezurilor”. Astă insă nu înseamnă că sunt mai multe botezuri, căci botezul numai unul este. Un al doilea botez ar fi în demn să se clăine cei în credință primită; să viețuiască râu și în trăndăvile zicând, dacă viețuim în trăndăvile ne vom boteza iarăși și ne vom lua Duh sfânt. Vă înselați încăpindu-vă aceste căci iată însuși apostolul punând la astfel de încipiu adăugând: „căci cu neputință este celor ce au gustat odătă din darul cereș și au căzut, să se înnoiască iarăși prin pocină, a doua oră răstignind loru-și pe Fiul lui Dumnezeu și batjocorindu-l” (Ebrei 6, 6). Oare prin aceste cuvinte a scos apostolul pocină? Să nu fie! Nu pocină a scos-o, ci înnoiască ei prin al doilea botez. Rostul pocinării este ca pe cei înnoiți și apoi învechiți prin păcate, să-i scape de vechime și să-i facă sănătoși și tari, însă ca să-i aducă de nou în strălucirea cea dintâi care au avut-o la botez, este cu neputință fiindcă

asa nici al doilea botez nu este cu putință. Deci cel ce se bo-tează a două oară, iarăși îl re-stignește pe el... Nu este deci al doilea botez, iar de cumva este, apoi este și al treilea botez, și al patrulea, căci cel de dinainte este pururea desfășrată de cel următor, iară acesta de altul și tot așa până la nesfășrit... Deci ce? Oare nu este pocină? zici tu. Ba pocină este, dar botez a două oară nu este. Pocină este, și încă ce mare este puterea ei. Si cel ajuns în prăpastia răutătilor poate scăpa. Iară aceasta se învederează din multe locuri. Dacă voim ne putem închipui pe Hristos în noi, căci ascultă ce zice ap. Pavel: „iubii mei, pe cari iarăși cu durere vă nasc, până ce se va închipui Hristos întru voi” (Galateni 4, 19). Doftoria pocinării este în stare de a alunga și șterge toate păcatele noastre [din Omilia a 8-a la ep. cătră Ebrei].

Un foarte reușit Concert de colinde la Sibiu

Pă. Timotei Popovici, profesorul dela Școala normală de băieți „A. Șaguna” și școlasticul conducător al corului Catedralei, a introdus prea frumosul obiceiul de a cânta în preajma sărbătorii Nașterii Domnului cu împunitorul dsale cor și minunatele noastre colinde poporale. Așa și anul acesta, în Dumineca din 15 Decembrie cor, la ora 5 a adunat un public deosebit de numără, mult mai numără ca anul trecut, spre a asculta atât de reușitul concert de colinde, cântat de un cor de peste 150 persoane, încheiat din membrii corului catedralei și din corul elevilor și elevelor celor 2 școli normale confesionale din Sibiu. A fost de față și I. P. S. Sa. Părintele Mitropolit Nicolae și P. S. Sa Arhieoreul Vasile. Toată lumea a rămas adânc impresionată de frumusețea colindelor și de felul cum au fost cântate. Felicităm căldurii pe vrednicul profesor și învățător al datinelor strămoșești, pe dl Timotei Popovici, și pe cei sub măiestra dsale conducere ne-au prilejuit bucuria de a gusta acest concert.

Toiagul Domnului Isus Hristos. Un negustor bătrân din Calcuta [India], care are multe lucruri vechi, a lătit vestea, că el are și toiagul Domnului Isus Hristos. Pe plată lasă pe creștini să-l vadă și să-i se „închine”. Lumea se miră însă cum a putut ajunge la acel negustor păgân și că nimeni nu a știut până acum, că Mântuitorul umbrelă cu toiag. Cei mai mulți cred că e o iscădere a acelui negustor îngelațor, ca să facă ayere,

De va fi minciună, nu este mult își va avea plata cunență dela Domnul!

Oastea noastră crește...

Cucerinice părinte Traian Catinat, cările scrise de sănția Voastă aproape o sună de zile, am vizat căci sunt ca fiu cel perdut, care mării perdiți astăzi cea sufletească ce are căpătat-o la sfârșitul botez, am perdu-to în nămolul patimilor celor diafoli, deși ca fiul cel perdat stări: pri-mete-mă Tată în casa Ta.

Deci cu genunchi plecați vă rog a mă înfrico și pe mine diaprună cu soția mea și fiul meu în Oastea Domnului Înainte de a se închide uja corabiei.

Vasile N. Balga, soția Zamfiră și fiul Ion, din com. Almos, jud. Neamț,

Prea cucerinice părinte! Prin citirea cărții „Oglinda înimii omului” am aflat amănunțit stară suflătoare și datoriilor oameni. Dăpăț am cînt-o am simțit înima mea plină de oarecare plăceră și totodată și un dor să urmez calea Domnului Isus, pregătită în mare parte de Oastea Domnului.

Această carte plină de adevar și lumină însoțită de puterea Sfântului Duh a dat trezirea în inimă mea prin pătrunderea a unei scăntei Dumnezești cînd e spre liberarea suflătoului din robia diafoloașă. Roș scrieț-mă în Oastea Domnului și îmi trimitești și o Biblie să o am spre ajutorul clădirii „oșetăi: mele suflătești” și spre a-mi fi armă de apărare contra vrăjitoarelor diavol.

Caraș Florian, cl. IV licen., com. Mociu jud. Bihor.

Prea cucerinice părinte! În ziua de 7 Decembrie 1929, veniști cu vecinul meu Gheorghe Manolache care este în Oastea Domnului și auzindu-îl pe dânsul cetind în față „Lumina Satelor” mi-a predicat căteva cuvinte din acea foaie și căteva cuvinte din sf. Scriptură, îndată am cunoscut că el trăiește o adevarată viață cu Domnul Isus Hristos. De aceea vă rog prea cucerinice părinte suflătoare: a mă înscrive și pe mine în rândurile fraților ostașii ai Domnului nostru Isus Hristos, care mă obligă la luptă contra păcatorilor și contra vrăjitoarelor diavol.

Filimon Moropan, com. Vatra Dornei, jud. Cămpu-Lung (în Cerneni Bucovina).

Spicuri din Viețile Sfintilor

Ceva din viața sfântului mucenic Gordie, a cărui pomeneire la 3 Ianuarie o serbăm.

Mucenicul Gordie era din Cesarea Capadochiei; chemat fiind la oaste, ajunsese săuș [căpitan]. Văzând însă perzecuțiile creștinilor, a lăpădat de bună voie brâul ostășesc și slava lumii și s'a retras la munte, în săhăstrie, unde „ca un mare luptător” se pregătia de luptă.

Între păgânii de pe atunci era datină să se facă jocuri și alergări de cai cu privilegiul unui praznic așa numit a lui Mars, zeul războiului [cam așa cum e datina între creștinii de azi să facă jocuri la praznicile Domnului]. Sfântul Gordie își puse în gând să tulbure această desătăciune.

Să sosind ziua aceea, să adunat lăptiveliște tot poporul să vadă jocurile și alergările cailor, încât nu rămasese în cetate nici un om. Să mulți din creștinii, cari viețuiau fără grije, nu se fereau de adunarea desătăciunii, ci priveau și ei acolo, foarte mulți la jocuri și alergarea cailor. Slujitorii în acea zi erau liberi de slujbe și se adunaseră acolo, iar copiii dela școale alergau la priveliște, și femei desfrânată și fără de rușine erau acolo; deci, era plină priveliștea de mulțimea oamenilor fără de rânduială, cari priveau cu nesaț. Atunci viteazul acesta și marea lui suflet, Gordie, pogorâdu-se din munte la priveliște, nu s'a temut de popor, ci alergând cu nefricoasă inimă, cu nememător sulet, — ca prin niște pietri dese, sau ca prin copaci mulți, prin poporul celor ședea la priveliște, — a stat în mijloc, împlinind cuvântul scriputului: „Dreptul ca leul nădăjdește, și de ce să se teamă mai mult?” Cu atâtă îndrăzeală stând în priveliște, a strigat cu mare glas cuvintele: Toată suflarea să laude pe Domnul!... eu am venit aici să tulbur această desătăciune... toate desătăciunile trebuie tulburate pentru vestirea Domnului...

Apoi îndată sfântul Gordie a făcut, ca ochii tuturor să se întoarcă spre el, pentru că era bărbat înfricoșat la vedere; căci pentru petrecerea de multă vreme în munți, avea față de sfânt, imbrăcat în haină groasă, uscat cu trupul, și purtând un toiac. Toate acestea înfricoșau pe cei care priveau la dânsul, însă și un dar dumnezeesc strălucea în fața lui.

După ce au văzut, îndată s'a ridicat dela toți diferite glasuri: credincioșii băteau în palme de bucurie, iar necredincioșii strigau asupra judecătorului, să poruncească, ca să-l ucidă. Deci, văzduhul umplându-se de strigare și de gâlceavă, caii erau

Timpul și viața omului.

Despre cum se scurge și cum trebuie folosită vremea vieții noastre, s-au spus multe asemănări.

Un învățat credincios a zis: timpul este un pom din care cei credincioșii culeg și mânâncă poamele vieții, iar cei necredincioșii dorm la umbra lui și pieră de foame cu poamele lângă ei.

Timpul — zice un alt învățat — este o carte în care credincioșii citesc înțelepciunea vieții, dar cei necredincioșii o lasă nedeschisă.

În țările Răsăritului este o istorioră ce spune că timpul este un pom, la rădăcina căruia roade 12 ceasuri un clojan alb [ziua], iar 12 ceasuri unul negru [noaptea] până ce pomul se prăbușește.

Dar cea mai potrivită asemănare rămâne totuși cea a evangheliei. Timpul vieții noastre este o mică lumină aprinsă; este o ziua în care trebuie „să lucrăm” pentru a câștiga veșnicia, aducându-ne neîncetată amintire de cuvintele Mântuitorului: „lucrări până este ziua, căci vine noaptea [moartea], când nimeni nu mai poate lucra” [Ioan 10, 20].

Dăm aici o potrivită poe-

zioră, trimisă de osiașul Traian Popovici din Cliciova-Timiș:

Călător, ce n' pas grăbește,
Stai pe loc și te găndește
Cum va fi sfârșitul tău
Când te-a chenă Dumnezeu.

Când sosește cruda moarte
Ea pune capăt la toate
Zice moarte cătră mine,
Va zice și cătră tine.

Gătește acum și vină
Căci a'stins a' tă lumină.
Moartea nici o milă n'are
Te duce fără 'ntrebare.

Omul să nu te 'ncrezi
La cele ce 'n lume vezi
Căci odășă vei mori
Să din lume vei ești.

Dar-de-al făcut fapte bune
Vișându în astă lume
Când vei trece la hotar
Vei avea un mare dar.

Un strigăt de mare durere al celor dela I. O. V.

„Uniunea Generală I. O. V.” protestează împotriva faptului în loc să se mai sporească pensile celor dela I. O. V., li se ia din mână și biata coajă ce o au — protestează împotriva faptului că din nou buget s'a scos afară sumele destinate pansamentelor și protezelor [cărgi etc.], și se încearcă și suprimarea carnetelor, iar prin nesfârșitile revizuiri, li se ia și micul ajutor. În legătură cu aceste „Unjunea” dă următoare date sinistre:

Din 150,000 de invalidi, 30.000 s-au stins în mizerie în timp de 10 ani [murind deci în medie, 90 pe zi].

40,000 au fost scoși din drepturi în decursul celor 7 revizuiri, iar din 80.000 ce mai supraviețuiesc, 50,000 urmează a fi înălțăriți de ultima comisie care le-a lăsat fără drepturi din cauza Administrației publice, 30.000 de sacrifici ai Națiunii vor fi condamnați să nu se mai miște din loc, deoarece fondul protezelor și al cărjelor a suferit și el o crudă amputare.

Carnetele C. F. R. vor fi ele groznic cățărită dacă nu suprimează.

Improprietărea nu s'a făcut pentru acești și nici nu e nădejde să se facă.

Și toate astea se întâmplă când toată lumea și că s'a acordat pensii minoritarilor cari nu au depus jurământul, și căteva milioane pentru retribuția d-lui Vidrighin și avem mai mulți ministri decât oricare altă țară din Europa.

S'a mai scufundat un vapor. Vaporul englezesc „Manguka”, s'a scufundat în deparțatele mari din părțile Australiei. Pe el erau 146 de oameni, au scăpat în bârcile de salvare, bogățile, între cari unele tablouri vestite, s'a dus la fund. Căpitanul și telegrafistul vapo-

rului au stat la postul lor până s'a scufundat mai de tot vasul. Când au văzut, că nu mai e scăpare au sărit și ei în apă, de unde au fost pescuți cu mare greu din cauza valurilor mari ridicate de vasul ce se ducea la fund.